

היונו נמי כונתם ז'ל ציון דאכתי לא חוי למילה לאו כרמילה
 הוא וא"כ הרי הוא דינו כאלו דמינו דסלק טבילה לאמה סלקא
 נמי לבנה וישראל גמור הוא דאין חסר אלא מילה ככל בר
 ישראל ובין שכן מה שמלין אותו ב"ד הוא בשם שמלין לקטן שלא
 מלו סאכ דוקא. וטוב ראיתי בנמק' שכ"כ בשם הרא"ה ושתי
 שכותני לרעת גדול. ועוד היה ל' דמסתמא אמו מביאתו
 להמול ואש"ג דעל האב מוטל למול את בנו ולא על האם היינו
 דוקא שאינה מצווה ומחוייבת אבל אם היא משחדלת למול את
 בנה תבא עליה ברכה וכמו שמצינו בני נפורה וא"כ כיון שהיא
 נתגיירה וגירה גם את בנה שבבטנה עמה בודאי מסתמא
 שהיא מביאה לאת בנה לב"ד שימולו אותו ובין שמלו אותו ב"ד
 ע"ד אמו שפיר הוי גר גמור מן התורה וניחא ליה לבן במאי
 דעבדא ליה אמהי וכה"ג כתבו התוס' בפרק נצירה דף מ"ד ע"א
 ר"ה הניירות שנתגייר בהם עמה הא דלא נקט הניירות שנתגייר
 שתמא משום דאין סכרא שיטבילוה ע"ד ב"ד דאין מטבילין
 עם אמה ועוד דאין סכרא שיטבילוה ע"ד ב"ד דאין מטבילין
 גר קטן ע"ד ב"ד אלא"כ הוא חובע להתגייר וזה פתחה רבתי ג'
 אין בה דעת לתנוע להכי נקט שנתגייר בהם והטבילוה ע"ד
 אמה ע"ש. והרי התם הויא גירה גמורה מן התורה מדאנדרין
 קרא כי עשה נכלה בישראל למעט לזו. ואם כן בהכרח דה"ט
 דאמרי' וניחא לה במאי דעבדת לה אמהי. אמנס' דנגמרא
 דניחא להו במאי דעבד אבוהון אמרו לא במאי דעבד אמיהון
 וה"ט שהם ברשות האב לא ברשות האם וכפ' רש"י ע"ד ב"ד אם
 אין לו אב ואמו הביאתו להתגייר ובודאי דאיידי שאלו נתגייר'
 והביא גם לבנה להתגייר דאל"כ מי הכריחו לומר שאין לו אב
 יניחא שיש לו אב ואיידי שהאב לא נתגייר והביא לבנו להתגייר
 רע"כ ל' דניחא ליה במאי דעבד אביו לא דוקא בגר שנתגיירו
 בניו עמו בדוקא דאז אמרי' שראה הכן שאביו נתגייר שוטט
 בדעתו שהגיר הוא דבר טוב גמור חכמת גדול ולכן ניחא ליה
 במאי דעבד ליה ג"כ שגייירו ורצה לזכותו משא"כ כשהאב לא
 נתגייר אז אינו עולה ע"ד שהגירות הוא זכות ורצה לזכותו דאל"כ
 אמאי לא נתגייר גם הוא אלא בודאי דר' ש איידי בהווה שאין
 האב או האם מביאים בנם להתגייר אלא א"כ שנתגיירו גם הם
 ולכ"כ ז'ל דאיידי שאין לו אב דאם יש לו אב לא היו ז'ל ע"ד ב"ד
 דהא ניחא ליה במאי דעבד אביו אביו אלא איידי דאמו הביאתו
 להתגייר ואחתי חיקשי למה ז'ל דמטבילין אותו ע"ד ב"ד ת"ל
 דמטבילין אותו ע"ד אמו וניחא ליה במאי דעבד ליה אמהי
 אלא בהכרח הגמור דדוקא אמ' במאי דעבד אביו הוא דניחא
 ליה ולא במאי דעבד ליה אמהי מטעם דכתי' ותו איכא למידק
 עמ' ש התוס' וזאת פתוחה מכתב' אין בה דעת לתנוע להתגייר
 שהרי מחתי דהגירות שנתגיירה פתוחה מכתב' ג' קס"ד הש"ס ד
 דאטבילוה ב"ד אשר ע"כ ז'ל דו"ש התוס' והטבילוה ע"ד אמה
 אין כונתם ז'ל דהגירות שגירה בתה או בנה עמה אין אנו
 צריכין למאי דקי' לגר קטן מטבילין ע"ד ב"ד דזכות הוא לו
 דבלאו הכי כיון שהטבילוה ע"ד אמה הויא גירה גמורה מן
 התורה וניחא לה במאי דעבדת אמה. אכן כונתם ז'ל היא
 לומר והטבילוה מדעת ורצון אמה וברשותה שהביאה היא ל
 להתגייר וחשיב כאלו הקטנה תבעה להתגייר ולא חשיב בע"כ
 אבל אה"ג דאנו צריכין להביא דר"ה גר קטן מטבילין אותו
 ע"ד ב"ד דזכות הוא לו ולא אמרי' לענין עיקר גמר הגירו דניח'
 לה במאי דעבדת אמה אך אמנה ק"ט דא"כ אמאי לא מיייתי
 סיעתא פהאי מחתי ל' הונא דהא ודאי לא מצי לשטיי דאיידי
 בשנתגייר עם אביה דניחא לה במאי דעבד לה אביו דאם כן
 אמאי נקט התנא שנתגיירה עם אמה דבלאו הכי הרי אביה
 שהיא ברשותה הביאה להתגייר דניחא לה עפי במאי דעבד
 לה אביו אלא בודאי דאיידי בשאין לה אב ואמה הביאה ל
 להתגייר והטבילוה ב"ד ואפ"ה הויא גירה גמורה ואם כן
 בהכרח דס' ל' רכיון שהטבילוה ב"ד ע"ד שפיר הויא גרה דזכות

שם (גר קטן מטבילין אותו ע"ד ב"ד) וכל' הרמב"ם ז"ל
 בש"ג ה"א"ב ובפס' דין כ"ג ועיין בה"ה ובתכר י"שעיה
 הגדול בשסקין פי' אשכ"י שאין לו אב ואם כגון מינוק שנמצא
 מושלך או ששט ישראל קטני גויים מליס אחוס ומטבילין אותם
 והם בישראל לכל דבר ע"כ וגם הרמב"ם כך היה מפרש שכתב
 ספ"ח הלכו עבדים ישראל שחקק כותי קטן או מצא חינוק כותי
 והעבילו לשגור ה"ז גר לשם עבד ה"ז עבד לשם בן חורין ה"ז בן
 חורין וכתב ה"ב כ"מ פי' רבי עמ' ש"ק דכתובות א"ר"ה גר
 קטן מטבילין אותו ע"ד ב"ד ע"ש. אך קטובא על הרמב"ם ז'ל
 כזה הטבילו לשם עבד היכי מהניא אותה טבילה והא בגמ' אמרי'
 דה"ט משום דזכות הוא לו וזכין לאדם שלא בפניו ואם כן כשה
 מטבילו לשם עבד שרוצה להשתעבד בו להיות לו לעבד עולם הא
 ודאי חב הוא לו ופשי' דלא ניחא ליה באותו גירות שהוא להיות
 לו לעבד עולם חתת ידו וטעי' ניחא ליה להיות גוי שהוא ארון
 לעצמו. ואין לומר דאין סכרי דטעי' ניחא ליה להיות עבד
 וי"וה ומחוייב במצוות שהאשה חייבת כרי לקבל שבר טוב
 כנדיק' בקיומם ולא להיות גר ארון שאינו מצווה במצוות דאשה
 ואינו מקבל שבר טוב כנדיק' הא ודאי ליחא דהס' מקשה מאי
 קמ"ל חנינן זכין לאדם שלא בפניו ומשני מ"ד בהיסקרא ניחא
 ליה דק"ל עבד בהיסקרא ניחא ליה קמ"ל דה"מ גדול דטעים
 טעם איסורא אבל קטן דלא טעים טעם דאיסורא לא ועיין
 בתוס' פ' דנישין דף י"ג ע"א ר"ה עבדא בהיסקרא כו"ע ש'
 ואם איתא דהענין תלוי באיקול דעת חז"ל שגכריטו בדעתם
 הוך והאמיתי דמוטב לו לאדם איסיה עבד בידי ארונים ויקיים
 המצוות אשר צונו ה' אלקינו ויקבל שבר טוב בעה"ז ובעה"ב ואל
 יהיה ארון לעצמו ולא יקיים המצו' וזאת נח זמניו בעניינו אשר
 אנו סובלים עול גלות סמר והנמסר על טארינו ומקיימי המצוות
 ולא פרסנו כפינו לאל זר ולא המירו דמינו וא"כ כש וקו' בן בט
 של ק' ודטעי' יש להכריע דטעי' עדיף הנחת שבר קיים המצוות
 שמקבל זה הוי שמתגייר בקיומם סמר תאזנה הכנאה של זימח
 הסקר הנשים ססיל הנחת בשתי הכליית ואינה אלא לשעת
 וסיכי קאמר מ"ד בהיסקרא ניחא ליה אלא בודאי מאי אית
 לך למי' שאין הענין תלוי אלא לפי דעת מין האנושי שאין שם
 על לבו אלא ההנאות הגופניות אשר למראה עיניו יספוט כי
 טובות הנה ואם כן כ"ש בכאל' דטעי' עדיף ליה להיות גוי וארון
 לעצמו אף שאינו מקיים המצוות יותר מלהיות עבד משועבד
 תחתיד רבו אף שמקיים המצוות. וכ"כ הר"ן בית י"ט חדר
 י"ב לא בזכות וחובת הנשע אזלי' אלא בתר רצונו של אדם ע"ש.
 וההיא דאמרי' ניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה ז'ל
 דהיינו נמי רצונו של אדם. והן אמת דבגמ' א"ל אמאי דקרק
 למינקט מ"ד בהיסקרא ניחא ליה דטעי' מהא הו"ל למינקט
 דגייית ניחא ליה שאוכל כל מאכלות אסורות לתאוות לבו ועושה
 מלאכה בשבתות וי"ט כאשר ידבולו לבו ואינו מצער גופו לקיים
 מצוות כאשר אנו מצטערים בקיומם. וי"ל דהס' תפס מה
 שהוא חמדת כל האדם וכדאמ' בגמ' גול ועריות שנפשו של אדם
 מחמדתן ולכן קאמר מ"ד בהיסקרא ניחא ליה כי והו' חמדת נפשו
 של כל האדם כ"כ עד רנוח לו להיות לעבד ויהיה מותר בהסקר
 וימת השפחות מהיות בן חורין כו"כ ש' זה וגול לא מצית אמרת
 דבן נח מצווה על הגול והגר עליו משא"כ בימית העריות ד
 דהפניות מותרות להם ושכיחי להו ומסיק שפיר דה"מ גרול
 דטעים כו"כ זה היינו במתגייר לשם גר שהוא ארון לעצמו גם
 עתה במאז מקדם משא"כ במטבילו לשם עבד דמתחלה היה
 ארון

כיה ארץ לעצמו ועליו הרי הוא עבד ומשועבד לאחרים הא
מלכא פשי דאפי קטן לא נחא ליה בהא והול זה הנירות חוב
הוא לזאין לזר דלית שחקק בו נעסס קניילו שקלאו עי' השביה
ולכן יכול לסטבילו לשם עבד בע"כ. אף דלא נחא ליה דהנחא
בהחוקק בו שטבילו אב במלך שחקק שחקק מאי א"ל ואף אם
נרצה לתור כיון שהא מוסר שחקק נעשה הפקר וזה שקרם בו
זכה בו וקנאו בהם. שטבילו בידו אכתי קטובא שהרי דעת
החוב'ם כדעת הר"ף דאם מלו והטבילו בע"כ לשם עבדות אין
עליו חרם. וכל זמן שהרי דלא נחא ליה להכנס לעבדות דחוב
אין בו חרם. וזהו שטבילו בע"כ לשם עבדות והנה קושא כו
הוא לו. ומה שזה מטיב לו אמר' בזמן הזה שהיאודים בגלות
הם יצאו מלכותם. והיה אמר' בזמן הזה שהיאודים בגלות
ועבדים משלו כנו דבר קטן מטבילין ע"כ ב"ד שזכות הוא לו
והלא ע"י גירות זה אנו מעבדין אותו להיות עבד לא' למס'
עבד ואחרכא לגר הבא להחנייר אחרים לו מה ראית שבא
להחנייר אי אחר יודע שישראל בזמן הזה רחיס וחפוס' ו
מחפוס' ומחפוס' ויסודין בליהם עליהם משי צרת בגלות
ובדאי דאין סודי דמפתח לא נחא ליה לגר קטן להיות בזה
וא"כ חוב הוא לו הנירות מלכי זה. אכן י"ל דבדיות קטן אינו
מרגיש בכל זה כי אם דוקא כשיגדיל ואז כשיגדיל ויגיש בנער
שחוקקין מן גדולים כסף לטובלות אי לא נחא ליה בגירותו הרי
ק"ל דייכול למחות וכל' הרמב"ם ב"י ה' מלכים וא"כ כשאנו
דואים שהגדיל והיגיש צרת השעבוד שסובלים ישראל שחבשו
ממנו את המס ואפ"ה לא מיחה נתגלה למפרע דנחא ליה בזה
גירות שגירורו כהיגיו קטן רוכז הוא לו ובה' א"ש מאי דק'
עוד דהא בעי' לייכובא (לכתחילה) לגר המחנייר שיהיו ג'
מודיעין אותו ויקרי דרת שהוא יחוד שסואיסור עכ"ל ו
והקנת מנחת קלות וחירות וכוונת דקטן עליו וכוונת דכיה
שכתב הסמ"ג והרמב"ם ז"ל וזהו הקטן לא קודע כלל ואף אם
יודיעוהו בעדו קטן אין זו הודעה של כלום שהרי אין בו דעת
אכן לפי מ"ש נחא דעודו קטן הרי מוליד אותו מי שלקח בפרט
לבית רבן שילמנו תורה ועבד שגדיל הרי הוא קורא צדור שכתב
בה כל המצוות וכוונתן. והוא שזע מפני שפירס שקעושה מצוות
אלו ויזכה לחיי העה"ב. ושאנו נפון אלא לגדלים והם ישראל
זשאר הדברים שבע"פ וכהוא גדול בר עונשין מעשה ירגיש
בעצמו שהוא יענש אם יעבד עליהם מבאן ואינך אם לא ירצה
מיר הוא מוחה ואם לא מיחה גילה ברעתו שקבל על עצמו
לנחא ליה להיחא ישראל בכל משפטיו זה נכון וזהו הבא נכא
שם בן קטן שפוטו מחמיר בייסד מה שהקנה בלתי
שקלאו בידו המלכ'ם שהטבילו ע"כ ב"ד דלא הטבילו ב"ד
לבין עצמו לא מהני. ואני אן דב' חטבות דבר חדא דהרמב"ם
סמך על מ"ש כאן שהוא פיקר מקומו דבין בטבילת הגר וכן
בטבילת העבד לשם עבדות צריך שיהיו שם ג' בטבילתו.
ועוד דבגמ' לא תניא אלא דוקא כשאמר נצנימתי ביני לבין
עצמי דהיינו דבין המילה ובין הטבילה היה ביט לבין עצמו
אבל אם במילה היו שם ג' אע"פ דבטבילה לא היו שם ג' מהני
דהא דבעינן דגם בטבילה יהיו שם ג' אינו אלא לכתחילה ולמצוה
וכמ"ס הרמב"ן זל והתוספות בפ' סחולין ובקידושין פ' האהרן לחך
תירוצא יע"ש ועמ"ל ב"ס' ובאב המחנייר את בנו מוכח נגמרת
דלא בעינן שטבילו אותו על דעת בית דין דהיינו שיהיו שם ג'
בטבילתו כיון שהיו שם ג' נעת המילה סגי ואם כן זה ישראל
החוקק החינוק שקלאו בתקופתו או שמא מוסר שחקק בשוק וקנאו
בהגבתו חשיב והוי כמו האב שהרי יש לו בו קנין וא"כ לא בעי'
שיטבילו אותו על דעת בית דין דהיינו שיהיו שם ג' בטבילתו
ביון שהיו שם ג' נעת המילה ולכן דקדק הרמב"ם ז"ל למינקט
בשלוטו הטבילה ולא אמר סתם וגירור לשם גר וכו' ודוק ובדאי
דכי חשיב דבעלמא בנר קטן שהטבילו אותו ע"כ ב"ד כשיגדיל
יכול למחות ה"ה לא כ"ש בזה שהטבילו לשם עבד כשהגדיל יכול
למחות וזולת דאם אינו מוחה בעיקר הגירות דבדאי דנחא ליה

להיות ישראל ואינו מוחה כי אם כמה שטבילו לשם עבד דלא
נחא ליה בעבדות דחוב הוא לו כתב לו שטר על דמיו שקנאו
והיה קניינו וכשיהיה לו קנין יפרע לו ואינו יכול למכור וצוים
דשראל הוא שהרי לא מוסר שחקק הגירות ואם מיחה גם
בעיקר הגירות פשוט דשראל לא צדור לגויים אחר שמתגלגל
עצמו ע"כ חרש פד שיקבל בלתי כדיוט ע"כ וא"כ ציון שזה
דשראל יש לו בו קנין בזהו חינוק שטר. ומה שטבילו לשם עבד
שיהיה לו עבד עולם שהרי הוא קנינו מכ חלמך שהעבדות
חוב הוא לו הרי אינו מרגיש נעשם נער העבדות כי אם דוקא
לאחר שיגדיל דאז הוא סדך להשתעבד בו כמחש העבד דער
עבדיו קטן היה והיה משמשו כבן את אביו ע"כ אי לא נחא
ליה בזהו טבילה לשם עבדות הרי יכול למחות ואם לא מיחה
נתגלה למפרע דנחא ליה טע' להיות עבד ויקיים המצוות
שכתוב בתורה שקרא עד עתה בבית רבו ולהיות גם בגלות. עם
ישראל שהרי גם הוא עתה מרגיש גם צרת השעבוד שיש לישראל
עם סאומות ויקבל שטר טוב לעולם הבא ולא להיות גוי ארץ
לעצמו ואין לו שטר קיום סאומות כדשראל וכדכתי' לעיל ודוק כי
זה ככתור. ונפ"ז ב"ל פזוט לענין הלכה דגר חרש אושטוה לא
מהני להטבילו כלל על דעת ב"ד ובדוקא נקטו ואמר גר קטן
לחוד ולא שחשו לח"ש עצמו ואמר' חש' וכומו שהם משחפים בכל
מקום בלשון התנאים והאמוראים ואף דבכל מקום אף שהם
גדולים דינס כלקטן לכל דבר הכא לענין זה אין דינס כלקטן כלל
לא מיבעיא אם הם גדולים דטעמי טעם דאוסורא דהא ודאי
חוב הוא להם דבהפקר נחא להו אלא אפי' בקטנים דלא טעמו
אוסורא אפ"ה לא מהני ולא מיבעיא למ"ס התוס' דאפי' דאין
זוכין לגוי אפי' מד"ס לפי דלא אחי לכלל שליחות כזה שמתנייר
הא אחי לכלל שליחות זהו דינו כמו ישראל קטן דאית ליה
זכיה דאחי לכלל שליחות לחוד גרסא דרפ' איזוהו נסך הוא מד"ס
ולא חידר גרסא הוא מן סתור דכל זה לא שייך אלא דוקא בקטן
פקח דלמחר כשיגדיל הוי בר דעת ואחרי' לכלל שליחות מן התורה
דאפי' כהה"כ שחש' דלא חקט לחרש אלא שיהא וכה"כ בעצמו אבל לא
זכיה ע"י אחרים חשי' דהא לא חשו לכלל שליחות מד"ס
לעולם. (אך הרמב"ם כתב ב"כ מ"ס זכיה דהמוכח לשתט
ע"י בן דעת זכה וז"ל דאף השוטה אחי לכלל שליחות דהיינו
שחא ישחפה דאל"כ חקטי על הגמ' דאין דשוטה יוכיח דאפי'
דלא אחי לכלל שליחות אית ליה זכיה אלא ודאי כדאמרן ולכן
כתב הרמב"ם שם אבל החרש וזכה לעצמו דמשמע רע' בן דעת
אינו וזכה גס ה"ה ול דקדק ומכאן שיש לשוטה זכיה ע"י בן דעת
ולא חבירו גם לחרש לפי הראיה שהביא שהוכרס חרש אבל לא
דאפי' בן דעת וז"ל דלא חקט לחרש אלא שיהא וכה"כ בעצמו אבל לא
מינדרתו דאל"כ חקטי באין חרש יוכיח אם לא שיאמר מה
לחרש שכן זוכה לעצמו ודקדק ע"כ אבל בחוס' שם ב"ה מאן
חלום כו מוכח דאף פתח חמיר וצין ע"כ. וז"ל לפי ז"ל
דחרש משכחת ביה שיחפח מחילא מן השמים אבל הגוי
מחוסר מעשם שנייר שיתנייר עפני' ומי יימד דמודקקי ליה
כדאיתא בקדושין) אלא אפי' למ"ס רש"י שכתב' הם מעיין על
א"ב והוי דינו כמורה שנתנייר בנו עצמו וכמ"ל בפ"ר אפי' הכי
פח"ס לא מהני דדוקא בקטן פקח דלמחר כשיגדיל ויהיה בר
דעת גמור וידע ויבין המצוות קלות וחמורות הכתובות בתורה
שקרא בבית רבו וירע עונשן וירגיש בעצמו דמעשה שנתגל
והוא בר עונשין ויענש אם יעבד עליהם והרי הרשו גירור למחא'
אי לא נחא ליה בזהו חטבות מחמת ידאת העונש ואפי' הכי קא
חזינון שלא מיחה שחש' מהגה היהודי נתגלה לנו דלמפרע נחא
ליה בזהו חטבות והול' כאילו היום נתנייר בקבלת עליו של
המצוות כמו גר גדול דבעינן שיקבל עליו המצוות לעיכובא וכן
גמי כשירגיש צרת השעבוד שסובלים ישראל בגלות וגם הוא נלמס
עמם בנרתם ואפ"ה לא מיחה זה מורס שלבו שלטוחפן ביהדות
ער מאר אף שהוא דחוק וסחוף בין הגויים משא"כ בחו"ש דאף
שהוא